

IZMENJAVA DIJAKOV
SCHÜLERAUSTAUSCH

2012

TRBOVLJE

SCHEINFELD

NAŠI DIJAKI

1. MISLI DIJAKOV MED PRIPRAVO NA IZMENJAVO

Priznati moram, da so se moja pričakovanja spreminjala. Začela so se že prvega septembra, ko smo zakorakali v novo šolsko leto in smo bili že seznanjeni z izmenjavo. Že takrat sem bila prepričana, da odidem v Scheinfeld, in pričakovala sem, da nas bo šlo več, kot nas dejansko zdaj gre. Seveda pa sem pričakovala nove izkušnje, nov izziv, novo besedišče in to pričakujem še vedno. Izmenjava se mi zdi kot nekakšen resničnostni šov (čeprav jih ne maram!)...

Ne veš, kam greš, ne veš, kdo te čaka, ne veš, kako bo...

Ko sem svoji partnerici poslala e-mail, sem pošto pogledala vsakih deset minut, čeprav nisem pričakovala, da bom odgovor dobila tako hitro. Nisem pričakovala takšne prijaznosti partnerke, saj me je celo vprašala, če imamo nemščino v šoli.

Zelo sem vesela, da najprej Nemci pridejo v Trbovlje, saj mi bo lažje, če bom partnerko spoznala v domačem okolju. Zdi se mi, da bo to za Nemce težja preizkušnja, saj se morajo zanašati na naše znanje nemščine in angleščine.

Pričakujem, da se bo moji partnerski družini od začetka zdel smešen moj nemško-angleški jezik, da me bodo dobro sprejeli, da bova s partnerko navezali dolgo in trdno prijateljstvo in še kaj, česar se trenutno ne spomnim, predvsem pa, da bo to NEPOZABNA IZKUŠNJA MOJEGA ŽIVLJENJA!

Lara Hodej, 2. b

Izmenjave se zelo veselim in jo nestrpno pričakujem, saj se bo dogajalo veliko zanimivih stvari, spoznali bomo nove ljudi in se z njimi spoprijateljili. Od izmenjave pričakujem (tako kot vsak od udeležencev) veliko. Izmenjava je izredno dobra stvar, ki nam oziroma mi omogoča različne stvari.

V »prvem delu«, ko bodo naši partnerji bivali pri nas, lahko pričakujem predvsem: novo izkušnjo o predstavljanju svojega življenja, sebe, svoje družine, Slovenije, naše gimnazije in okolice, skratka, spoznavanje s partnerjem ter drugimi Nemci, ki so vključeni v izmenjavo. Ta »prvi del« pa prinaša tudi zabavo in z njo tudi povezovanje in sodelovanje med dijaki naše gimnazije, da vse to pripravimo.

V »drugem delu« pa se moja pričakovanja rahlo spremenijo. Pričakujem, da se bodo naša poznanstva z Nemci spremenila v prijateljstva, seveda pa bomo zopet spoznavali nove ljudi (družina, prijatelji), si ogledovali nove znamenitosti in spoznavali Nemčijo, natančneje Scheinfeld, ter življenje gostiteljev.

Skratka, od izmenjave pričakujem nova prijateljstva, širjenje znanja o Nemčiji ter nemščine in dva zabavna tedna! Mislim, da bo super!

Črt Dragar, 2. b

Po pravici povedano, sem bila resno v dilemi, ko smo se morali odločiti za prijavo na to izmenjavo. Vedela in pričakovala sem, da bo po eni strani to zelo zabavna izkušnja (slišala sem mnenja udeležencev iz prejšnjih izmenjav in skoraj nihče je ne obžaluje). Spoznaš veliko novih ljudi, ki ne govorijo tvojega jezika, zato lahko gradiš na sebi, svoji samozavesti, izboljšaš svojo komunikativnost in pa seveda jezikovno spretnost v nemščini in angleščini (to se mi zdi eden večjih "plusov"). Po drugi strani pa sem le malo zaskrbljena, ampak ne toliko, kakšno partnerko bom dobila, temveč zaradi bivanja na domu drugega. Nenavadno je kar pripeljati tujca v svoj dom, seveda se potruдиš, da mu bo kar se le da ugajal, vendar te vseeno skrbi, kaj si on misli, ali mu dovolj nudiš. Vem, da se bo moja družina zelo potrudila in bomo sprejeli Julijo kar se da toplo. Ko bom živela pri njej, pa me je tudi strah spremembe okolja: kar naenkrat živeti nekje drugje, je čudno. Upam, da se bom razumela s starši in njenim mlajšim bratcem. Večji problem v mojih očeh pa se zdi hrana, upam, da nimajo zelo drugačne hrane kot mi. Srčno upam, da bom uživala in da bo to nepozabna izkušnja zame.

Glorija Kočnar, 2. b

Moja pričakovanja teden pred izmenjavo so velika. Menim, da bom spoznala veliko novih prijateljev, in upam, da bo moja nemščina tudi napredovala. Z Leonie kontaktirava po spletu in občutek imam, da se poznavata že več let, saj imava skupne interese in podobno mišljenje. Vsak dan si dopisujeva več oziroma dlje časa in vesela sem, da nama ne zmanjka tem za pogovor. Ugotovili sva, da imava tudi zelo podoben okus za hrano, kar veseli tudi mojo mami, saj ji ne bo treba kuhati posebej ali drugače, kot je doslej. Pričakujem, da bo teden naporen, saj smo s sošolci priredili tedenski urnik tako, da čisto vsak dan nekam gremo in imamo organizirano privatno zabavo. Poleg zabav in spoznavanja sva se pa z Leonie dogovorili, da bo z mano hodila na treninge, saj ji je atletika zanimiv šport. Imam to srečo, da je tudi zelo zagnana športnica, saj trenira nogomet in streljanje. Upam, da se bova ujeli tudi »v živo« in da ji bo moja družina všeč. Zelo se že veselim prihodnjega tedna!

Kaja Bajda, 2. b

Najpomembnejša stvar je to, da izboljšam svoje znanje na področju tujih jezikov. Seveda pa je pomembno tudi, da spoznavam ljudi iz drugih držav ter seveda tudi njihove navade, hrano in predvsem njihov način življenja ter šolski sistem. Rada pa bi seveda tudi ustvarila nove prijateljske vezi, da bi se tudi pozneje po izmenjavi še kdaj vrnila tja na obisk ali počitnice. Upam pa tudi, da bom v družbi novih prijateljev preživljala kvaliteten in predvsem zabaven prosti čas ter da se bom s svojo partnerko/novo prijateljico iz Nemčije dobro ujela in bova postali in ostali dobri prijatelji.

Maja Valant, 2. b

Na to izmenjavo sem se prijavil zato, ker hočem izboljšati znanje nemščine in obogatiti svoj zaklad nemških besed. Pričakujem pa, da se bomo neizmerno zabavali in se skupaj z novimi prijatelji bolje spoznavali. To je priložnost, da obiščem družino v tuji državi in da vidim, kako se naše vsakdanje življenje razlikuje od njihovega. Hkrati pa bi spoznal njihove tipične jedi, njihove običaje, ki so lahko za nas nenavadni, predvsem pa, kako preživijo svoj dan. Seveda pa bomo obiskali tudi njihovo šolo in spoznali, kako poteka dan v šoli – od pouka, odmorov, odmora za kosilo pa do odhoda domov, seveda pa tudi prihoda. Naši partnerji živijo v vsej okolici Scheinfelda in pa tudi v bližnjih mestih, zato bo prevoz do gimnazije zelo zanimiv, saj v Trbovljah večina dijakov v šolo pride peš. Na tej izmenjavi je že bila tudi moja sestra in doma smo že gostili nemško dijakinjo. O tej izkušnji je pravila, da so bili to najboljši dnevi srednje šole, zato se izmenjave že neizmerno veselim.

Matija Kozinc, 2. b

Kot vsi tudi jaz pričakujem, da se bodo v času izmenjave razvila nova prijateljstva in da bom skupaj z novimi prijatelji preživela lepe, zabavne, poučne in nepozabne trenutke. Dva tedna bomo imeli tudi možnost preživeti čas z ljudmi, s katerimi se drugače v prostem času ne družimo, ker smo si preveč različni. A ker bomo nekako prisiljeni skupaj preživeti čas, bomo morali kdaj tudi malo "stisniti zobe." Malo bomo morali potrpeti, biti tolerantni in se prilagoditi drug drugemu, če želimo, da izmenjava kar najbolje uspe. Seveda pričakujem, da bodo kdaj tudi nestrinjanja ali kakšen prepir, ker se pač ne moremo vedno vsi z vsem strinjati. A smisel je v druženju in sprejemanju mnenj, pa čeprav so drugačna od tvojih.

Pričakujem tudi, da se bom naučila nekaj novega o kulturi, ki je drugačna od naše, spoznala kakšne njihove običaje, drugačen način življenja, poglobila svoje znanje nemščine, spoznala in si ogledala nove kraje in pa spoznala malo drugačen šolski sistem. En teden bom preživela v družini, ki je drugačna od moje, ima drugačne navade, a upam, da se bomo dobro razumeli in bo to neka pozitivna izkušnja, od katere bom odnesla največ, kar se da.

Upam tudi, da prijateljstva, ki bodo nastala v času izmenjave, ne bodo zbledela in da naši trenutki ne bodo pozabljeni. Pričakujem torej neko pozitivno in koristno izkušnjo, od katere bom odnesla stvari, ki mi bodo koristile še kasneje v življenju.

Tjaša Hauptman, 2. b

Od izmenjave Scheinfeld predvsem pričakujem, da bom dobila nove prijatelje, da bom izboljšala znanje nemškega jezika in da bom bolje spoznala Nemčijo in nov način življenja, medtem ko bom bivala pri eni izmed nemških družin in obiskovala nemško gimnazijo.

Tina Hacin, 2. b

Kmalu bo prišel dan, ko pridejo naši partnerji iz Scheinfelda, in mislim, da ta dan že vsi zelo nestrpno pričakujemo. Vsi smo že kontaktirali s svojimi partnerji, najprej po e-mailu, nato pa nekateri še po Facebooku in nekateri so si dopisovali bolj pogosto kot drugi. Jaz si s svojo partnerko nisem dopisovala zelo pogosto, saj ne preživi veliko časa pri računalniku. Sva pa bili v kontaktu ravno pravkrat, da sva se malo spoznali, povedali sva si nekaj stvari o najinem življenju in hobijih. Moja partnerka je sicer zelo sramežljiva in se ne druži veliko z vsemi prijatelji in ne hodi na zabave, saj so tam veliko bolj oddaljeni drug od drugega kot mi tukaj v Trbovljah. Mi je pa povedala, da se bo z veseljem prilagodila mojemu načinu življenja in se zelo veseli prihoda. Z drugimi sošolci smo že naredili razpored aktivnosti za popoldneve za ves teden. Upam, da bomo vsi zelo uživali v druženju in da bomo po izmenjavi še dolgo dolgo ostali v stikih in se mogoče celo še kdaj videli.

Neli Pirc, 2. b

2. MISLI OB KONCU PRVEGA DELA IZMENJAVE

Skupaj smo preživeli lepe trenutke in postali dobra družba. Všeč nam je bilo tudi to, da smo večere preživeli s sošolci, s katerimi jih drugače verjetno ne bi. S Tjašo nama je bila všeč peka peciva z drugačno družbo in v drugačnem jeziku, Jan pa pravi, da se je naučil strpnosti in kakšno novo nemško besedo. Upamo lahko samo to, da bo v Scheinfeldu prav tako super, kot je bilo tukaj.

Lara Hodej in Tjaša Hodej, 2. b

Z mojo Nemko Christino sva stike navezali prek e-maila. Ko pa sva se spoznali še v živo, pa sva se takoj ujeli in ugotovili, da imava veliko skupnega. Spoznala je mojo družino, jaz pa sem izvedela veliko o njej. S Christino in drugimi sem preživela lep teden. Zelo se že veselim našega obiska Nemčije in pričakujem, da bo prav tako zanimivo in zabavno, kot je bilo tukaj, morda celo bolje.

Tina Hacin, 2. b

Na začetku šolskega leta smo se prijavili na izmenjavo in si mislili, da je do te še daleč, a je naenkrat prišel dan, ko so k nam prišli naši partnerji. Ta teden je minil izredno hitro, saj smo se zabavali na vsakem koraku. Spoznavali smo nove prijatelje (nekateri celo kaj več kot prijatelje), se ukvarjali z različnimi športnimi aktivnostmi, peli, plesali, se zabavali, veliko jedli in vsake toliko časa šli celo v šolo. Svojim partnerjem smo razkazali vse pomembne znamenitosti Slovenije: od trboveljskega parka, picerije Dimnik, Oskarja, Jacka, Megasa, Bowlinga v Zagorju in MCT-ja pa vse do tistih manj pomembnih znamenitosti (Bled, Trojane, Kum ipd.), kamor smo nekateri odpeljali svoje partnerje.

Skratka, teden smo preživeli izvrstno ob obilici zabave, smeha in lepega vremena. Spoznali smo super nove prijatelje, s katerimi se bomo verjetno videli še kdaj tudi po koncu izmenjave.

Tim Žagar, Matija Kozinc, Črt Dragar, Nejc Kneževič, 2. b

Ves čas smo vedeli, da bo med nami veliko razlik, in res je. Drugačna je hrana in njena priprava. Drugačni so naši dnevni rituali, drugačen je pouk. Drugačni so odnosi v družini, vseč so nam različne stvari, različna glasba. In drugačen je jezik. Zato je velikokrat dogodke spremljalo držanje za glavo in celo brskanje po slovarjih in kriljenje z rokami. A se je obneslo. Videli smo, da ne potrebuješ istega jezika, da se ujameš, in dokaz za to je bila odbojka. Igrali smo v mešanih skupinah, navijali za servise na nasprotni strani mreže, se smejali padcem in se pritoževali nad »v« in »izven polja«. Vsi skupaj. Na enak način. In to je bistvo takšnih projektov. Mi pa smo še posebno veseli, da še ni konec in nas čaka še en del. Kljub temu pa smo nekaj odnesli že zdaj. Kaj bi to bilo? Mi trije menimo, če premoremo le kanček več tolerance, 19 novih prijateljev, ogromno lepih spominov in čudovito izkušnjo, da je to čisto dovolj.

Radi pa bi se zahvalili tudi našim družinam in profesorjem, ki so prav tako vložili v projekt ogromno truda.

Kevin Korbar, 2. a

Kristina Rožanc, Robi Ferjanič, 2. b

DNEVNIK DRUGEGA DELA IZMENJAVE

1. DAN, nedelja, 25. 3. 2012

Datum našega odhoda je bil 25. 3. 2012. Avtobus bi moral kreniti ob osmi uri in kakšen dan ali dva pred odhodom smo ugotovili, da prestavimo uro, in se ustrašili, da bo kdo zaspal. Med seboj smo se klicali in budili, da nismo bili prepozni, in smo čakali na avtobus že petnajst minut pred osmo uro zjutraj. Prestopali smo se in čakali. S klicem nas je šofer obvestil, da je na koncu prav on pozabil prestaviti uro in zaspal. Počakali smo ga in krenili ob pol devetih. Posedli smo se in mahali družinam, obljubljali redne klice in zagotavljali, da nam ne bo nič manjkalo, da ne bomo lačni in bodo z nami lepo ravnali.

Napotili smo se proti Scheinfeldu. Šli smo z manjšim avtobusom in nekateri so sedeli sami, drugi pa skupaj s sošolcem. Z nahrbtniki, polnimi hrane, smo se namestili in se odpeljali. Kljub relativno zgodnji uri smo bili budni in večina je prebedela celo pot. Na približno dve uri smo se ustavljali in pomalicali, odšli na stranišče in se malo pretegnili. Na avtobusu smo pogledali en cel film in približno polovico Smrkcev. Ko smo se približali Scheinfeldu, smo pisali sporočila našim gostiteljem, da so bili vsaj približno obveščeni o času našega prihoda. Prispeli smo približno ob šestih zvečer. Nekaterih družin še ni bilo, zato nas je nekaj stopilo na stran ceste in obloženi s kovčki smo počakali svoje prijatelje. Pomahali smo si v pozdrav, se naložili v avte in se odpeljali. Nekateri po petminutni, drugi po štiridesetminutni vožnji smo prispeli v svoje začasno domovanje. Pozdravili smo preostanek družine, saj v večini primerov ni prišla celotna družina pred šolo. Razkazali so nam hiše in odložili smo kovčke ter se namestili. Družinam smo dali svoja darilca, ki so vsaj na nek način simbolizirala Slovenijo, in bili so navdušeni. Kmalu smo razvili pogovor in se spoprijateljili. Trudili smo se po vseh močeh. V polomljeni ali pa super nemščini, v poenostavljeni ali izpopolnjeni angleščini. In si obljubili, da do konca tedna spregovorimo nemško, če seveda še nismo. Pojedli smo tudi večerje, ki so bile seveda drugačne od tistih, katerih smo vajeni, in se družili z družinami. Nekaj parov je šlo že prvi dan ven in so se družili ter pobliže spoznavali. Nekateri prej, drugi kasneje, smo se odpravili spat v svoje novečasne sobe in zaspali polni pričakovanj o naslednjem dnevu oziroma celem tednu.

Kevin Korbar, Robi Ferjanič, Kristina Rožanc

2. DAN, ponedeljek, 26. 3. 2012

Po napornem in sicer kratkem, a po tako dolgem potovanju, zasluženem počitku, smo se zjutraj zopet srečali s svojimi sošolci v avli gimnazije Scheinfeld. To je bil naš prvi "notranji" stik z gimnazijo, saj smo jo prej videli le z zunanje strani. Pričakal nas je ravnatelj g. Munzert. Predstavil nam je vse pomembne podatke o šoli, šolskem sistemu, šolska pravila, zgodovino šole in nam zaželel veliko užitkov, doživetij in predvsem prijetno bivanje pri novih družinah.

Po sprejemu pri ravnatelju smo odšli proti mestni hiši in si obenem ogledali tudi majhen del mesta Scheinfeld. Do mestne hiše nas je pripeljala kar županova žena, ki je tudi profesorica na gimnaziji Scheinfeld. Po nekajminutnem čakanju, da se vse pripravi za naš sprejem, smo vstopili v mestno hišo, kjer nas je toplo sprejel župan, g. Seifert. Predstavil nam je mesto Scheinfeld, njegove znamenitosti, pomembne zgradbe, najbolj pa se je zadržal pri predstavitvi tovarne Adidas. Na tovarno Adidas so vsi prebivalci Scheinfelda izredno ponosni, saj tu izdelujejo izdelke, narejene po meri, za vrhunske športnike, prav tako pa je tu center za skladiščenje vseh izdelkov za Evropo. Vsem nam se je predstavitev tovarne zdela zelo zanimiva in prav z veseljem smo v roke prijeli nogometni čevelj, ki je bil narejen prav posebej za Davida Beckhama, ter poseben čevelj, narejen za voznike boba. Župan nam je podaril tudi darilce, nad katerim smo bili navdušen - žogico z logotipom Adidasa.

Po obisku pri županu smo se v spremstvu vodiča odpravili na podrobnejši ogled mesta Scheinfeld. Ogledali smo si mestni park, značilne mestne hiše – Fachwerkhäuser - najboljšo slaščičarno v Scheinfeldu - Eisdiele, katero smo kasneje obiskali skoraj vsi in poskusili, po besedah naših profesorji, znameniti in slastni sladoled - cerkev in ostanke mestnega obzidja. Za večino je bil v Scheinfeldu najlepši park, v katerem se je nahajal čudovit ribnik z majhnim otokom, zato smo tu tudi posneli skupinsko sliko vseh slovenskih dijakov, ki smo bili vključeni v izmenjavo.

Po ogledu mesta pa smo se odpravili nazaj v šolo, kjer smo imeli pouk pri profesorju Reusu. Pripravil nas je na ekskurzijo v Rothenburg ob reki Tauber. Naučil nas je nekaj novih besed, ki smo jih kasneje potrebovali za lažje razumevanje ogleda Rothenburga. Po koncu ure smo skupaj s profesorjem Schröttlom odšli na ogled šole. Pokazal nam je učilnice, kjer smo v prihodnjih dneh imeli pouk, šolsko dvorišče (ki je bistvenega pomena med glavnim odmorom), knjižnico (v kateri smo v petek pripravljali plakate in urejali mape), tajništvo, šolsko menzo ter matične učilnice naši partnerjev. Zanimivo se nam je zdelo, da so zadnje stene v vseh učilnicah poslikane, tako kot so si zamislili dijaki, katerih matična učilnica je.

V matični učilnici večine naših partnerjev je tako na zadnji steni narisana velika dlan, ki je sestavljena iz več majhnih dlani. Prav tako pa so zanimivo poslikani hodniki, na katerih se pogosto znajdejo zanimive in humoristične poslikave dijakov gimnazije. Po ogledu šole je sledil glavni odmor za kosilo, med katerim smo skupaj s svojimi partnerji odšli v šolsko menzo, kjer smo si privoščili kosilo, s katerim smo bili vsi več kot zadovoljni, saj smo bili po

napornem dopoldnevu že pošteno lačni. Zadnji dve uri pouka smo preživel pri predmetih, ki so jih imeli naši partnerji na urniku. Nekateri smo odšli h kemiji, drugi k fiziki, tretji pa k angleščini. Kasneje smo skupaj s sošolci ugotovili, da se nihče izmed profesorjev, z izjemo profesorja za angleščino, ni posebej posvečal nam, oz. se ni oziral na to, da smo v razredu, kar se nam je zdela še posebej zanimiva izkušnja. Pri pouku kemije smo uspeli videti celo, kako poteka ustno ocenjevanje v Nemčiji, saj je profesorica ocenila dva dijaka, ki nista bila vključena v izmenjavo.

Po koncu pouka smo skupaj s partnerji odšli domov. Popoldne smo nekateri igrali nogomet, nekateri so se doma družili s svojimi partnerji in njihovimi družinami, drugi so si spet vzeli nekaj časa za počitek, nekateri pa smo pripravljali tacose. Skratka, popoldne za nikogar ni bilo dolgočasno, saj so naši partnerji in njihove družine poskrbeli za zabavo in pestrost, tako da je morda še celo prehitro prišel večer. Takrat smo se vsi udeleženci izmenjave ter še nekateri sošolci partnerjev dobili na bližnjem griču, kjer smo imeli zabavo ob ognju. Vsi smo se strinjali, da bi kaj podobnega morali kdaj pa kdaj organizirati tudi v Trbovljah oz. v našem domačem okolju, saj je bilo posedanje in pogovarjanje z vrstniki ob ognju v večernih urah prav prijetno. Nekateri v poznih večernih urah, drugi pa v zgodnjih jutranjih urah smo počasi odšli domov. Tam smo vsi utrujeni od napornega, poučnega in zabavnega dne, polni vtisov hitro zaspali.

Nejc Kneževič, Matija Kozinc, Tim Žagar, Črt Dragar

3. DAN, torek, 27. 3. 2012

V torek, 27. 3. 2012, smo imeli 9 ur pouka. Prvo uro smo imeli informatiko pri profesorju Arndtu. Govorili smo o računalnikih in varnosti na internetu. Ugotovili smo, da imajo tudi Nemci veliko prevzetih besed iz angleščine. Povedal nam je tudi nekaj dejstev o Facebooku, a ko smo imeli par minut prostega časa, nas je večina odprla prav to stran, tako da se nas dejstva niso veliko dotaknila.

Drugo uro smo imeli nemščino s profesorjem Zimmermannom. Delali smo učne liste; dopolnjevali zaporedje črk v abecedi, nemške pregovore, reševali križanko in dobili domačo nalogo, pri kateri so nam pri reševanju pomagali partnerji, saj bi imeli sami nemalo težav.

Tretjo uro smo imeli profesorico Nennmann, ki se nam je zdela malo „posebna“. Ko je želela rešiti zadrego, ki je nastala, ker računalnik ni delal, se je smejala čisto brezveznim zadevam. Pripravljali smo se na ekskurzijo. Najprej dokončali pripravo na sredino ekskurzijo v Rothenburg in nato nadaljevali s četrtkovo ekskurzijo v Würzburg.

Četrto uro smo se učili frankovski dialekt pri profesorici, ki je bila nekoč dijakinja te gimnazije in je sodelovala v izmenjavi. Naučili smo se besed, kot sta »basd scho«, kar v knjižni nemščini pomeni »passt schon«, kako se poimenuje dneve v tednu. Tako kot mi imajo zelo močan dialekt, saj namesto t, p in k vedno uporabljajo d, b in g. Kot smo že na poti v šolo ugotovili, namesto »hallo« uporabljajo »servus«, kar je podobno nam. Zdelo se nam je zanimivo in zabavno. Prav tako pa tudi našim partnerjem, ko smo jim pokazali, kaj smo se naučili.

Naslednjo uro smo imeli latinščino, tako da so tisti, ki so se prijavili na krožek v šoli, že naredili uvod, ki jim verjetno ne bo veliko koristil, saj smo prevajali citate v nemščino, angleščino in slovenščino. Ugotovili smo, da je latinščina podlaga za mnoge romanske jezike. Latinščina ni bila zanimiva, saj nismo nič razumeli in smo dejansko le prepisovali, kar je profesor napisal, in nato sami le prevedli v slovenščino. Pa še pri tem smo imeli težave zaradi profesorjevega „lepopisa“.

Peto uro smo imeli spet nemščino pri študentu, ki je bil prav tako na izmenjavi. Govorili smo o slabih in dobrih straneh izmenjave in bili smo enotni v tem, da bi izmenjavo vsi še enkrat ponovili, ker je bila zelo zanimiva in poučna izkušnja, od katere smo veliko odnesli.

Nato smo odšli na enourni odmor za kosilo. Nekateri so jedli v menzi, drugi poskusili sladoled v znanem Eisdiele, tretji pa so šli na kebab. Ti so ugotovili, da imamo v Trbovljah boljši kebab. Pogovarjali smo se o dobrih in slabih stvareh enournega odmora. Nekaterim je bilo všeč, da gredo lahko na "kosilo" tudi v mesto, da imamo več časa za počitek, druge pa je skrbelo vreme, kaj narediti, če pada dež, takrat je res dolgočasno. Na koncu smo naredili sklep, da je boljše imeti krajši odmor in biti prej doma.

Po tem smo imeli skupaj s partnerji pouk športne vzgoje. Igrali smo odbojko, nogomet in badminton. Zgubili smo 2 nogometni tekmi in eno odbojgarsko, drugo pa nam je uspelo zmagati.

Po tem smo vsak odšli po svojih poteh, ki so se zvečer spet združile. Imeli smo piknik. Pekli smo na žaru. Meso pa je bilo drugačno kot pri nas, manjkali so čevapčiči. Poskusili smo nove vrste mesa in Nuddelsalat. Imeli smo se super!

Tjaša Hauptman, Lara Hodej, Jan Kirn

4. DAN, sreda, 28. 3. 2012

V sredo zjutraj smo se odpravili v srednjeveško mesto Rothenburg, ki leži ob reki Tauber. Videli smo njegovo obzidje in sprehodili smo se v in po obrambnem zidu, v katerem je bilo veliko topov. Nato smo si ogledali mesto, ki je zelo lepo, saj so v njem ohranjene vse hiše iz preteklosti, ki jih ne smejo spreminjati navzven, le v notranjosti. Hiše imajo tudi zelo posebne oblike in so zelo živahnih barv. Naša prva 'postaja' je bila ob cerkvi, ki je zgrajena v gotskem stilu. Na njej je spominska tablica, ki omenja slovenskega reformatorja Primoža Trubarja, ki je leta 1550 napisal Abecednik in Katekizem v tem mestu. Nato smo šli v znamenito cerkev svetega Jakoba, v kateri je svetovno znani oltar Rešnje krvi, mojstrovina kiparja Riemenschneideja. Tudi ta cerkev je sezidana v gotskem stilu in je zelo velika ter fascinantna. Po ogledu dveh cerkv smo imeli prosti čas.

Poskusili smo rothenburško specialiteto, ki se imenuje »Schneeball«. To so kroglice, oblite z različnimi čokoladnimi prelivi z lešniki, limonami, mandlji... Prav tako smo si ogledali znamenito božično trgovino, ki je odprta v vseh letnih časih in ti da občutek, kot da je božič. V njej je tudi muzej s starejšimi božičnimi okraski in jasicami. Šli smo tudi v trgovino Teddyland, v kateri so samo plišasti medvedki vseh velikosti. Po prostem času smo odšli še v muzej igrač in lutk. V njem so različne lutke in do potankosti izdelane in opremljene hišice. Prav tako je postavljena cela maketa mesta, po katerem se peljejo vlaki, vidimo lahko tudi, kaj počnejo ljudje. Muzej igrač in lutk se je vsem zdel neverjetno zanimiv. Nato smo se odpravili nazaj do avtobusa in se odpeljali v Bad Windsheim v muzej na prostem, kjer so nas

tudi pričakali naši partnerji. Razdelili smo se v dve skupini in se najprej sprehodili skozi muzej, ki je v bistvu kmetija. Razkazali so nam tudi kmečko hišo, v kakršni so živeli. Nato pa je ena skupina s svojimi partnerji pekla poseben kruh, ki se imenuje Fladenbrot, druga skupina pa je kuhala zelenjavno juho. Za kruh je bilo že pripravljeno testo, mi smo ga le oblikovali in spekli. Bil je zelo dober. Pri kuhi zelenjavne juhe

pa smo najprej narezali vso potrebno zelenjavo (korenje, krompir, čebulo, zeleno, kolerabo,...). Nato smo na praženi čebuli malce sprajžili zelenjavo, ki smo jo potem dali kuhat v vrelo vodo. Za predjed

smo pripravili črn kruh, ki smo ga namazali z maslom in potrosili z drobnjakom. Maslo smo pripravili tako, da smo v ročnem mešalniku s skupnimi močmi mešali toliko časa, da je nastalo maslo, ki smo ga iztisnili, ostalo pa je mleko, ki smo ga spili. Tako smo preživeli res lepo in zanimivo popoldne s partnerji. Nato pa smo se vsak s svojim partnerjem odpravili domov. Nekateri so se ukvarjali s športom, nekateri so šli malce počit, drugi pa smo šli "na tortico".

Zvečer smo se vsi odpravili na nek hrib, kamor smo tudi pripeljali klopce in mize, žar in pijačo. Timov partner Martin je pekel na žaru, tako da smo se vsi zelo dobro najedli in prijetno pokramljali ob hrani in pijači. Ko pa se je stemnilo in je postalo malce hladno, smo zakurili ogenj, ob katerem smo se pogreli in se še naprej zabavali. Okrog enajstih smo začeli pospravljati in potem zelo utrujeni odšli domov spat ter komaj čakali, da se zbudimo in gremo novim dogodivščinam naproti.

Maša Matko, Sara Jenčič, Neli Pirc

5. DAN, četrtek, 29. 3. 2012

V četrtek, 29. 3. 2012, smo se zjutraj zbrali v avli v gimnaziji Scheinfeld. Počakali smo šoferja avtobusa in se odpravili na drugo ekskurzijo. Na poti do Würzburga smo se ustavili v Mainbernheimu, kjer smo obiskali trgovino Haribo. Vsi smo bili zelo veseli in vsak je kupil nekaj zase in za svojo družino doma v Trbovljah. Po nakupovanju smo se napotili proti prej omenjenemu mestu. Na avtobusu nam je naš vodič razdelil zemljevide, da smo vsaj približno vedeli, kje se nahajamo. Najprej smo si ogledali vrt rezidence Würzburg in se nato odpravili v notranjost rezidence. Tam nismo smeli uporabljati fotoaparatorov zaradi možne poškodbe razstavljenih predmetov. Tako smo se sprehodili do sobe, v kateri je največja slika na svetu, saj meri kar 670 kvadratnih metrov. Slika skriva veliko stvari, ki smo jih kasneje izvedeli in sicer, da sta kupec in avtor na njej upodobljena ter da slika prikazuje štiri kontinente (Evropo, Azijo, Afriko in Ameriko). Celine lahko uganemo, ker prepoznamo živali, dogodke in seveda pokrajino. Potem smo se premikali po zelo okrašenih baročnih in rokokojskih sobah z velikimi freskami, slikami in pozlačenimi okraski. Najlepša soba je bila oblečena v ogledala in zaradi zlata se je vse svetlikalo. Po ogledu rezidence smo se sprehodili do centra mesta in tam videli še star most, na katerem so svetniki in kot zanimivost nobeden od njih ni bil Nemec. Ves čas nas je spremljal vodič, ki je bil zelo zabaven in komunikativen, naučili pa smo ga tudi nekaj slovenskih besed, nekaj pa jih je znal že od prej. Kasneje smo imeli dve uri časa za nakupovanje in kosilo v Mc'Donaldsu, nekateri pa so se sprehodili po trgu s stojnicami in poizkusili specialitete, ki so za to območje značilne, kot so naprimer »bratwurst«, lahko pa smo se posladkali z različnimi ocvrtimi oreščki in drugimi slaščicami. V tem času smo zares uživali in obiskali nekaj trgovin z oblačili. Ko smo z nakupi končali, pa smo se odpravili proti avtobusu. Na poti nazaj do Scheinfelda smo utrujeni od hoje in ogledov sedeli, ležali in si vsake toliko časa privoščili kakšen bombon. Po 45 minutah smo prispeli do gimnazije, kjer je še potekal popoldanski pouk, zato smo partnerje počakali v avli šole. Ko so prišli v avlo, so bili šokirani nad količino bombonov, ki smo jih kupili. Pred šolo pa so nas že čakali starši. Nekateri so odšli domov, nekateri pa so se s starši partnerjev odpravili še po nakupih, na primer v trgovino Adidas. Po napornem dnevu pa je sledila še zaključna zabava, ki je bila nepozabna.

Tina Hacin, Kaja Bajda, Glorija Kočnar

6. in 7. DAN, četrtek in petek, 30. in 31. 3. 2012

Kot vsaka dobra stvar se je tudi izmenjava enkrat morala končati. Naš zadnji dan, petek, smo zjutraj preživel v šolski knjižnici. Vsi smo se po najboljših močeh potrudili pripraviti raznolike plakate različnih tematik. Pri tem sta nam s svojim znanjem pomagali profesorici. Vsaka skupina je sestavila tudi kratek tekst o življenju v Scheinfeldu in o izletih, na katerih smo bili. Zadnji dan so nam pustili tudi več časa za preživljanje z družino, zato smo domov lahko odšli že ob enih. Večina je popoldne z družino preživela ob kosilu, kasneje pa še nakupovanju. Nekateri so se odpravili v Bamberg, bližnje mesto, kjer je veliko raznolikih trgovin. Nekateri pa so se odpravili v outlete različnih firm: Pume in Adidasa. Po uspešnem nakupovanju smo bili prav vsi natovorjeni še z novo prtljago. Zadnje popoldne je minilo čisto prehitro!

Že je prišel večer, ko smo se pripravili za naš zaključek, v kovčke zložili še zadnje stvari ter se skupaj s svojo družino odpravili proti šoli. Vsi smo se dobili v šolski menzi, kjer je potekala naša zaključna predstavitev. S pomočjo plakatov smo predstavili svoje bivanje v Scheinfeldu ter oba izleta, na katera so nas peljali. Vsi smo se potrudili po najboljših močeh in mislim, da smo bili precej uspešni. Tudi naši partnerji so svojim staršem predstavili, kaj so počeli v Sloveniji, nato pa je sledila pogostitev. Starši so se resnično potrudili in za nas pripravili kar pravo pojedino. Skupaj s svojimi gostiteljskimi starši, brati in sestrami smo ob prigrizkih preživeli še zadnje trenutke izmenjave. Ozračje je že postajalo napeto, saj smo vsi čakali, kdaj nam bodo sporočili, da je čas, da se dokončno poslovimo. Bili smo precej utrujeni, zato smo po drugi strani komaj čakali prihod avtobusa. Po pričakovanjih je bilo slovo težko. Vsi smo se objemali, se še zadnjikrat zahvalili za gostoljubnost in prijaznost, nato pa vstopili na avtobus. Mnogi med nami so spustili kakšno solzico ali dve.

Na avtobusu so se potoki solz kmalu ustavili. Ugasnile so se luči, nato smo vsi sladko zaspali. Vožnja se nam je zdela kratka, saj je večina pot prespala in oči odprla šele v prelubi domovini Sloveniji. Vsi smo z nasmehom padli v objem svojim staršem, ki so nas že nestrpnost pričakovali, ob pogledu na svoj dom pa smo pomislili: »Ljubo doma, kdor ga ima!«

Dina Mujkić, Maja Valant, Nina Cestnik

3. VTISI DIJAKOV OB KONCU IZMENJAVE

Scheinfeld...za moje pojme prekrasno mesto, z izjemno lepo ureditvijo hiš, brez blokov, mestnega vrveža, nikomur se ne mudi. Mene je vse to močno navdušilo in me prevzelo. Počutil sem se izjemno. Tu je polno ljudi, ki so prijazni in dobre volje, vedno pripravljeni na »akcijo«.

Moja družina...enkratna. Vsi člani družine Heindel so zelo prijazni, tolerantni pri napakah v pogovoru, zabavni, pripravljeni pomagati in naučiti kakšno novo nemško besedo ter te takoj sprejeti medse. Kljub temu da je na dan prihoda (pričakovano) umrla Philippova babica, se niso prepustili žalosti, ampak so se zabavali ves teden. Mama je izredno dober človek, rada pomaga in »crklja« svoja otroka (vozi ju sem in tja in ju rešuje iz težav - kot moja mami). Oče je izredno zabaven in poln zanimivih zgodbic ter idej. Mlajši brat Maxi je bil sicer dolgo časa zadržan, a ko je videl, da ga razumem v nemščini, je hitro spregovoril in že smo vsi trije »otroci« navduševali starše z igranjem na inštrumente in prepevanjem. O svojem partnerju Philippu pa ne bi izgubljal besed – boljšega in meni bolj podobnega partnerja ne bi mogel dobiti (najine podobnosti so na trenutke že grozljive). Skratka, že v ponedeljek sem bil »tretji otrok« Heindlovih in sem se v hiši počutil povsem domače. Prav tako smo se imeli dobro vsak večer s prijatelji, kjerkoli smo ga že preživeli.

Upam, oziroma vem, da se bom v Scheinfeld še vračal in ohranjal stike s svojo »drugo družino« in mislim, da enako velja za Philippa, oziroma kar vse Heindle. Upam, da se vidimo kmalu, pa naj bo to v Sloveniji ali pa Nemčiji. Scheinfeld je ZAKON!

Črt Dragar, 2. b

V spisu o pričakovanjih sem omenila, da me je strah priti k tujcem zaradi spremembe okolja ter hrane. Ampak ko sem prišla v Nemčijo, je ta strah izginil, saj je bila partneričina družina zelo prijazna, gostoljubna. Vse so mi dali in nisem imela problemov. Najbolj mi je bilo všeč, da sem imela svojo sobo in zvečer sem se lahko malo umaknila, premislila in se tako pripravila na nov dan. Tudi šola je bila v redu, ampak moram pa priznati, da je njihova hrana v menzi dosti slabša od našega obroka. K sreči sem imela s seboj sendviče. Kraji, ki smo jih obiskali, so bili zanimivi in vredni ogleda. Najbolj mi je bil všeč trg v Rothenburgu in majhne ulice, ki so bile tam. Mogoče je bila naporna vožnja, ker sem bila pol ure oddaljena od šole. Ampak sva dva dni kar ostali pri Nelini partnerici. S Kajo in Leonie smo se imele super. Naši večeri zunaj so bili tudi polni zabave, smeha, prijetnega vzdušja in spoznavanja. Prav vsi so bili zelo všečni in smo se zelo dobro razumeli in preživeli dva prečudovita tedna. Upam, da bodo obljubo držali, da nas pridejo kmalu obiskat. Nepozabna izkušnja, ki bi jo brez oklevanja ponovila še enkrat in še enkrat.

Glorija Kočnar, 2. b

Izmenjava Scheinfeld – nepozabna izkušnja. Že ko so nas partnerji obiskali v Sloveniji, smo se zelo dobro ujeli. Pred odhodom v Scheinfeld sem zmotno mislila, da mi v Nemčiji ne bo všeč. V Scheinfeldu smo se prav tako družili in spoznavali kot v Sloveniji, čeprav smo bili zelo oddaljeni med seboj, saj je večina partnerjev doma iz okoliških vasi Scheinfelda. Poleg zabave mi je izmenjava prinesla veliko novega. Predvsem bivanje v Nemčiji, ki mi je poleg novosti prineslo bogata spoznanja in izkušnje. Če bi imela možnost ponovno obiskati Scheinfeld, bi ga. Gimnazija Scheinfeld mi je bila zelo všeč, saj je zelo velika in moderna, mesto je prav tako prijetno, seveda tudi družina in hiša, v kateri sem bivala. Vloga gosta pri popolnih tujcih me je zelo izmučila in je bila težja, kot sem pričakovala. Način in ritem življenja sta popolnoma drugačna in 6 dni ni bilo dovolj časa, da bi se vsaj približno navadila nanju. Skratka, poleg vsega lepega in zanimivega, kar sem videla, gostoljubja, ki sem ga bila deležna, sem spoznala, da rek: »Vsepovsod je lepo, a doma je najlepše!« - še kako velja.

Kaja Bajda, 2. b

Na to izmenjavo gledam kot veliko življenjsko izkušnjo in imel sem priložnost spoznati, kako drugi ljudje živijo v drugih državah. Njihov vsakdanjik se od našega ni veliko razlikoval, razen tega, da vsako jutro skupaj zajtrkujejo, kar je pri nas zelo redko. Pouk na gimnaziji pa poteka malce drugače kot v Trbovljah. V Scheinfeldu smo preživeli slab teden, nekateri so se na takšno življenje že kar prilagodili, nekateri pa so že pogrešali svoj vsakdan doma, v Trbovljah. S partnerji smo se bolj kot ne vsi dobro razumeli, predvsem pa smo se veliko smejali in zabavali. Spoznali smo še druge prijatelje naših partnerjev, ki se izmenjave niso udeležili, in tudi z njimi smo navezali dober stik. V tem tednu pa smo se naučili veliko novih besed in izrazov. Na zaključni prireditvi smo strnili svoje misli in vtise, se najedli, da nam je bilo slabo, in se od svojih partnerjev poslovili in se z njimi še zadnjič nasmejali. Prišel je avtobus in čas je bil, da se odpravimo domov. Pred avtobusom smo se še enkrat vsi poslovili in objeli ter se našim partnerjem in njihovim družinam zahvalili za ta nepozaben teden.

Matija Kozinc, 2. b

Izmenjava z gimnazijo Scheinfeld je bila zame zelo pomembna in prijetna izkušnja v življenju. Ker še nikoli nisem bila v Nemčiji, je bilo to okolje zame čisto novo. Naučila sem se veliko novih stvari o Nemčiji, o šoli, o ljudeh, ki živijo tam, imela sem priložnost živeti njihov način življenja. Zanimivo je bilo tudi, ko smo se vsi trudili govoriti nemško, ampak vmes je bila nekakšna mešanica nemških in angleških besed. Nekateri Nemci so se naučili tudi nekaj slovenskih besed, ki so jih ves čas ponavljali. Tudi z vremenom smo imeli srečo, saj je bilo ves teden sončno, le zadnji dan se je malce ohladilo. Prvi in drugi dan smo imeli druženje ob ognju, četrti dan pa smo imeli zaključno zabavo. Ko sem prvi dan prišla v družino, so me vsi zelo lepo sprejeli. Imeli smo nekakšen družinski večer in se spoznavali, pekli pa smo tudi na žaru in bili ob ognju. Če bi se še kdaj odločala za izmenjavo, bi se brez dvoma še enkrat odločila zanj.

Neli Pirc, 2. b

Ko to pišem, sta minila že dva dneva, odkar smo prišli domov, in še vedno premišljujem o tem, kako bi šla nazaj. V enem tednu oz. dveh se na nekoga tako navadiš, da res postane del tvoje družine, če pa se še ujameta, pa še toliko bolje.

Razlik ni bilo toliko, kot sem jih pričakovala, in ugotovila sem, da lahko popolnoma neznani ljudje postanejo tvoji prijatelji, le priložnost jim moraš dati in sprejeti nekaj malega razlik. Tiste slabe bom izpustila, saj niso vredne omembe, ker sta bila to dva tedna, ki sta mi dala ogromno izkušenj in malo več samozavesti, kot sem jo imela pred tem. Najbolj mi je bilo vseč skupno zajtrkovanje, saj pri nas še kosila po navadi ne jemo skupaj, in radio, ki je bil prižgan ves čas, čakanje na avtobus na vljuden način in podobno. Drugačna hrana me ni motila (razen sladke solate), ugotovila sem, da niti nisem tako izbirčna, vendar gaziranih pijač ne bom nikoli marala. Največji cilj izmenjave, učenje nemščine, je bil dosežen, saj sem se morala, ko sem prišla domov, prav skoncentrirati, da sem rekla »Hvala!«, namesto »Danke!«

Če bi mi kdo ponudil priložnost, takoj odidem nazaj, saj mi je bilo najbolj vseč, ko mi je gostiteljska mami ob odhodu rekla, da sem postala njena druga hči. In prav tako je ona postala moja druga mami. V prihodnje pa si želim spoznati še očeta. Prepričana sem, da bova s partnerko obdržali stike in razmislili o individualni izmenjavi naslednje leto.

Lara Hodej, 2. b

Nikoli si nisem predstavljala, da se lahko človek v samo enem tednu tako zelo naveže na ljudi okoli sebe. Vendar sem to ugotovila že ob odhodu Nemcev ter še kasneje, vendar v hujši različici. Nisem si mislila, da sem tako čustvena in da se tako zlahka navežem na ljudi. Ampak če bi me kdo vprašal za mnenje, ali naj gre ali ne, bi mu brez oklevanja odgovorila z da, ker je to res nepozabna izkušnja, iz katere odideš bolj odrasel, odgovornejši in z novim znanjem o tujih kulturah in življenju. Na dan, ko smo izbirali partnerje in sem izbrala Leno, nisem čutila nobenega dvoma, da nisem izbrala prav, in se tudi nisem zmotila, saj sva imeli veliko skupnega in sva obe uživali, prav tako pa mi je njena družina prirasla k srcu. In čeprav sem pred odhodom nazaj domov vedela, da se bova še videli, mi ni bilo do odhoda. Upam, da bom obdržala to prijateljsko vez in da bo postala še močnejša.

Maja Valant, 2. b

Zadnji dan sem že komaj čakala, da bo prispel avtobus in da se bomo odpravili na pot proti domu, saj sem že pogrešala družino in pogovor s prijatelji. Težko je en teden govoriti v tujem jeziku, saj moraš biti ves čas skoncentriran in dobro poslušati, tako da mi je bilo vseč, da smo se vsak dan dobili tudi z drugimi, saj sem lahko vsaj tisti čas govorila slovensko. Glede na to, da sem vedno pripravljena spoznavati nove ljudi, so mi bila ta druženja v veselje, saj sem lahko bolje spoznala tudi druge Nemce, bolje pa sem spoznala tudi svoje sošolce. Kmalu po vrnitvi domov sem pogrešala Scheinfeld in Nemce, še posebej pa partnerko Christino, s katero sva se imeli res lepo in postali dobri prijatelji. Če bi imela možnost, bi izmenjavo še enkrat ponovila, saj sem se izredno zabavala, bilo pa je tudi zelo poučno in upam, da sem izboljšala svoje znanje nemščine. Bila pa bi tudi vesela, če s partnerji iz Nemčije ne bi prekinili stikov in bi se vsaj še enkrat videli.

Tina Hacin, 2. b

Moja pričakovanja so bila velika, a sem domov vseeno prišla pozitivno presenečena. Bila sem pripravljena na drugačno življenje, kot ga poznamo pri nas, in izkazalo se je, da imajo res drugačne navade kot mi.

Pri moji gostiteljski družini mi je bilo najbolj všeč dejstvo, da se trudijo čim več stvari početi skupaj. Njihov običajni delovni dan se začne z zajtrkom, kjer se zberejo, se pogovarjajo in pojedjo kosmiče. V tednu, preživetim z družino, sem opazila, da je brat večni zamudnik. Ko smo se končno vsi zbrali, smo skupaj z mamo molili. Nato smo odhiteli proti avtobusni postaji. Po pouku smo skupaj jedli kosilo. Ker mami ne hodi v službo, nas je vedno počakalo že vse postreženo. Bilo je tudi zelo slastno. Všeč mi je bilo, da so imeli vsi poleg šole še popoldanske dejavnosti. Dokazali so mi, da imajo glasbeni talent, saj so mi zaigrali neko skladbo, in slišati so bili super (vsi namreč igrajo en inštrument)! Veliko sem se družila s svojo partnerko, prav rada pa sta se v družbo vključila tudi njena sestra in brat. Naučili so me smešno pesmico, ki smo jo vedno prepevali. Tudi pouk in način dela v šoli sta bila zanimiva in drugačna. Vsi profesorji so se potrudili po najboljših močeh, da so uro prilagodili našemu znanju. Izbrali so nam dva zelo zanimiva izleta, kjer smo videli mnogo znamenitosti, ki jih je bilo resnično vredno videti.

To je bil sigurno nepozaben teden. Če bi lahko še enkrat izbirala, ali naj grem na izmenjavo, bi se prav gotovo odločila enako. Izbrala bi tudi isto partnerko, Liso, saj sem z njo preživela zelo zabavne dni. Nikoli ne bom pozabila nje in njene družine, saj so bili zelo prijazni in ustrezljivi. Vesela sem, da sem se udeležila te izmenjave, ki se je bom z veseljem spominjala!

Nina Cestnik, 2. a

Prva misel, ko sem sedli v avtobus, je bila, da se bom končno lahko naspala po napornem tednu. Želela sem si, da bi vožnja minila čim hitreje, saj sem pogrešala družino, svojo sobo in pa domače vzdušje. Biti teden v tuji družini, je bil precejšen izziv, saj nisem imela nikogar, s komer bi se lahko pogovarjala v slovenščini ali pa ves čas kregala, kot to počnem doma z bratcem. Pogrešala sem tudi vsakdanje pogovore s prijatelji, ki se izmenjave niso udeležili. A ob vrnitvi domov sem kaj kmalu začela pogrešati Scheinfeld, ker je tisti teden, ki je potekal malo drugače, popestril moj vsakdanjik. V tistem tednu sem se z nekaterimi tudi zelo zblížala in malo sem jih že pogrešala. Njihov smeh, šale in pa naše pogovore. Izmenjavo bi z veseljem ponovila, vendar skupinsko in ne posamično. Med tednom sem bila namreč vedno vesela kakšnega sošolca, s katerim sem se lahko pogovarjala v slovenščini. Cel dan v tujem jeziku namreč ni ravno lahko, vendar pa je zabavno, zanimivo in poučno. V izmenjavi sem tudi ugotovila, da sem imela o nekaterih sošolcih napačno mnenje, ker jih nisem tako dobro poznala. V tem tednu pa sem se tudi z njimi nekoliko zblížala in ugotovila, da sem jih napačno presodila. Naučila sem se strpnosti, prilagajanja, sprejemanja drugačnih mnenj in pa tudi kakšnih novih besed. Spoznala sem tudi osebo, ki je bila v izmenjavi lansko leto, in se z njo pogovarjala o dogodivščinah in izmenjavi. Poglobila sem tudi znanje nemščine in dobila izkušnje, ki mi bodo koristile v življenju. V tujem okolju namreč ni vedno lahko, zato sem hvaležna, da so bili z menoj tudi drugi, s katerimi sem lahko vedno govorila. Kot sem že rekla, bi izmenjavo ponovila, saj sem odnesla veliko pozitivnega. Vedno pa bi bila vesela vrnitve domov, saj so tukaj vsi, ki me podpirajo in me imajo radi. Kot pravijo, doma je najlepše.

Tjaša Hauptman, 2. b

Najprej smo izpolnili prijavnice za izmenjavo. Nato pa smo čakali. 25. marec je prišel tako hitro, da nismo doumeli, dokler nismo sedeli v avtobusu. Tam nekje sredi Avstrije. Pripeljali smo se pred stavbo, ki je teden dni nadomeščala naše domače rumeno poslopje. Počakali so nas partnerji z družinami in s polnimi rokami prtljage smo se odpravili k njim. Pomahali smo sošolcem v slovo in se razšli vsak na svoj konec mesta, oziroma v vse vasice na obrobju Scheinfelda. V naslednjih dneh smo se lomili s svojo nemščino (in seveda iz dneva v dan napredovali), spoznavali nemško hrano in se prilagajali navadam gostiteljev. Prvi dan smo šli po mestu, na občino in v cerkev. Spoznali smo tudi župana, ki nam je pokazal športno opremo, ki jo izdelujejo v Adidasovi tovarni v mestu. V torek smo imeli informatiko, latinščino in še dve uri z učiteljema, ki sta bila pred leti kot dijaka pri nas na izmenjavi. V prvih dneh smo imeli tudi dve uri na temo ekskurzij v Rothenburg in Würzburg. V sredo smo obiskali srednjeveško mesto Rothenburg in si ogledali cerkev, muzej lutk in poskusili t.i. Schneeballe. Bili smo tudi na stari kmetiji in po ogledu le-te pekli kruh ali pa kuhali juho. V četrtek pa smo si ogledali rezidenco, ogledu mesta pa je sledil prosti čas za nakupe daril za bližnje. Ustavili smo se tudi v trgovini Haribo in se na avtobus vrnili vsak z vrečo, če ne celo s škatlo bombonov. Popoldneve smo preživljali z družinami in skupaj z drugimi pari. Družili smo se ob kresu na klopcah in spoznali, da drug jezik ni nobena ovira, saj se vsi smejimo istim šalam in so nam zanimive enake stvari.

Dnevi do petka so minili s svetlobno hitrostjo, saj smo uživali v družbi novih in pa že starih prijateljev. V petek so se naši partnerji, kot vse dni prej, podali k pouku, mi pa smo v knjižnici delali plakate o svojem bivanju v Nemčiji. Trije dijaki smo si ogledali tudi predstavitev Slovenije, ki so jo pripravili nemških dijakov nižjega razreda pri uri geografije. Poklepetali smo z njimi in jim odgovarjali na vprašanja o deželi pod Alpami. Zvečer smo imeli še prireditev, kjer smo predstavili svoje plakate in z gostujočimi družinami poklepetali o preživetem tednu. Pojedli smo prineseno hrano, se poslikali in pospravili svojo prtljago na avtobus. Objeli smo partnerje in se poslovili od družine, ki nas je gostila, ter si mahali v slovo, dokler nismo bili predaleč, da bi se še videli. Nato smo se namestili po sedežih, nekateri po tleh in kmalu zaspali.

Ob vrnitvi smo bogatejši za teden dni nešteti izkušnji, boljše znanje nemščine in z novimi prijatelji. Veseli, da smo se udeležili izmenjave, smo zjutraj popadali staršem v objem in že navdušeno pripovedovali o dogodivščinah ter se smejali svojim nezgodam ter mlajšim bratom in sestrkam priporočali udeležbo na izmenjavi v prihodnjih letih.

Kristina Rožanc, 2. b

4. SODELUJOČI DIJAKI

Gimnazija in ekonomska
srednja šola Trbovlje

Gymnasium Scheinfeld

1	Cestnik Nina	Lisa Mergenthaler
2	Jenčič Sara	Anna Loy
3	Korbar Kevin	Stefan Wiesinger
4	Matko Maša	Mona Uihlein
5	Mujkić Elvedina	Luisa Ebner
6	Bajda Kaja	Leonie Ley
7	Dragar Črt	Philipp Heindel
8	Ferjanič Robert	Clemens Baier
9	Hacin Tina	Christina Berberich
10	Hauptman Tjaša	Julia Nahr
11	Hodej Lara	Kathrin Gleixner
12	Kirn Jan	Dominik Graf
13	Kneževič Nejc	Tobias Pöllot
14	Kočnar Glorija	Julia Weber
15	Kozinc Matija	Constantin Von Felitzsch
16	Pirc Neli	Theresa Elisabeth Schmidt
17	Rožanc Kristina	Lea Mitterweger
18	Valant Maja	Lena Krabbe
19	Žagar Tim	Martin Röder

Mentorici izmenjave: Marjetka Kafel, Marija Holešek

Gradiva zbrala: Marjetka Kafel

Lektorirala: Manica Hribar

Tehnična obdelava: Klemen Bratec